

BRÁNA DO PEKLA

Pondělí, 28 květen 2007

Martin zvolna procitl, snad ho probudily nějaké hlasy. Šel ho bolela hlava a cítil nepříjemné mravenění po celém těle. pokusil se otevřít oči, ale viděl jen rozmazané siluety v bílém pokoji. Věchno bylo překryto edým závojem mlhy. Kde to jsem? Dva hlasy k sobě velmi naléhavě mluvily.

Zbystřil pozornost a pokoušel se zachytit aspoň útržky jejich vět. "Pochopte, paní primádko, šel se n potěbuji mluvit," řekl tmavý stín. Bílá silueta mu odpovídala: "Ale to je naprosto vyloučeno, pane kapitáne. Do rána byl na operacním sále a probral se teprve před chvílí. Nebýt silné dávky morfinu, skušel by bolesti jako zvíře. Zlomenina spodiny lebeční, předšel o jedno oko, má utrženou slezinu a těžké pohmoždění po celé Ostatně, má i zlomenou šelist, takže vám v nejbližších dnech stejně nic neekne. Za normálních okolností jsou zranění neslučitelná s životem. A nebýt jeho mimořádně silné tělesné konstituce, už by tady asi nebyl. Předšel jenom zázrakem. Ale jeho stav zůstává i nadále kritický a požád je, nemá vyhráno;" "koda, měl jsem na mysli jenom pár triviálních informací. Nikdo netušil, co iniciovalo ten šelný amok. Zastavím se tu později, tady už stejně nic nenaspácháme. Ten chlap, co mu to udělal, pak doma vyhodil šelenu z osmého poschodí paneláku a sám vyskočil za ní. Sbírali jsme je dole lopatou;"

"Vím, slyšela jsem o tom, té rodinné tragédie je plný šelpitál. Prý po nich zůstaly dvě děti. Předšelerné! Tak tuhle práci vám rozhodně nezavím;" "Pokud vím, tak mezi personálem vašim JIPky, pracuje dokonce sestra té zavražděné." "Myslíte vrchní sestru Alenu Zachovou? Ano, její dvojče, jakoby si z oka vypadly. Alenu znám už léta, ale když jsem je nedávno obě potkala ve městě, nepoznala jsem, která je která. Tak neuvěřitelně si byly podobné. Ale máte šelnu, staniční sestra Zachová má dneska noční směnu." "Co to jste mně moc nepotčila;" "šekl mrzutě mušský hlas. "Co se dá dělat? Zastavím se tu později."

Oba hlasy se vzdalovaly a Martin, který slyšel jen pár útržek dialogu, horenatě přemýšlel. Proboha, kom to mluvili? Snad ne? Zvolna se probíral z agónie a usilovně se snažil listovat v paměti. Věrejšek byl p den, jako každý jiný.

Jen matně si vybavoval nějaké kluzké šelenské tělo, vzpínající se pod ním. Hanička! Bože, to je šelenská, krev a mlíko! seděl v nějaké hospodě;

Prošel kolem výepu k masivním dubovým stolm. Na šelník v tázavě vztyčený palec, jen zavrtěl hlavou výmluvně zacinkal klíči od auta. Objednal si minerálku. "Z daleka?" "prolomil ticho muš, ke kterému si Martin přisedl.

Lhostejně na něj pohlédl. To rozpité pivo, co má před sebou, je dneska urážlivě první i poslední. "šelirokánská ramena a dobrých sto deset kilo váhy, odhadl bleskově. "Záleší na tom?" "odpověděl podrážděně Martin. "Já jen, šel aušák s písmenem há v espézetce, tu nestojí zrovna každé den." "šekl smílivě ch uchopil do svých obrovských dlaní předlitr, šel se napije. "Pracovní?" "dodal ješelně.

"Za šelenskou." "přiznal Martin. "Moje stará na to zrovna dvakrát není a hned po porodu ji pověsíla na hřebík. A předšelce se ji nebudu požád doprošovat. Tak sem jezdím, jak vy šelíkate tím vašim hantecem vojídět jednu šelpicovó hajfu."

Silák se usmál a zvedl oči: "Ale?" "hvízdal obdivně. "Copak u vás takový šelenský nemáte?"

"Takový teda ani náhodou. Tak šelerný vlasy a modrý oči, jako tahle, nemá žádná jiná."

"S takovou tu bude mít i spoustu místních ctitelů." "namítl chlapík.

"Na to rychle zapomeň, má doma dva malé kluky a manšel jí skoro nepustí z domu. Navíc ji zneobává, protože po

práci je v jednom kuse na letišti.“

„Na letišti, Á™íkš?“ zpozornĚl muš.

„Jo,“ pĚitakal Martin. „Paragán. Byl u nich uš na vojnĚ a je tím pošád pĚímo posedlej. Všechen Ěas tráví na lešku, prej i jako instruktor. Chodí domĚ aš navešer, utahanej jako kĚĚ, sekne sebou a spí jak zabitej. Ale nic naplat, Ěenská potĚejuje svĚy, a tak si hledá potĚšení jinde.“

„Co mnĚ to tady valíš za klíny do hlavy? Jak jinde, kdyš je vĚĚnĚ zavĚmená doma?“

„Internet, kámo, internet! To neznš? Á™ík ti to vĚbec nĚco? Mrouská se starĚmu pĚímo za zády, napĚed doma virtuálnĚ a pak i doopravdy.“

„Pod svícnem bývá tma?“

„PĚesnĚ tak,“ pĚitakal Martin a nadmul se pýchou. „TĚeba nakecala tomu svĚmu šmudlo jede s kškou na týden do skal. Parohš jí to sešral i s navijákem. Jenše ta kška tam byla se svĚm manšelem a ona tím pádem se mnou. Chš?“

„Chápu,“ zamumlal mezi zuby hromotluk. Rychle vstal a pevnĚ uchoopil do svĚch medvĚdích tlap tĚškou Ě. Neš se rozmáchl k hrozivĚmu úderu, Martin stašil zahlédnout padající Ěernou Ěepišku s vyšitým emblémem bílého padšku.

Martin strnul. „A do prdele!“ blesklo mu hlavou.

V intuici si stašil zakrýt oblišej rukama, ale hned první pĚíšerná rána dubovou Ěidlí, mu je roztĚštila nap

Pak ztratil vĚdomí…

* * *

Staniší sestra Alena Zachová usedla nad svou poslední noší kávu a s cigaretou v ruce, se ubírala klikatými cestíškami vzpomínek na svou sestru Hanu, co uš není… Jednoho dne skonšil Ěas dĚtských her. ObĚ se probudily do stĚíbrné rána a ocitly se na prahu dospívání, pĚinášejícího tušení sladkých tajemství. Panenky i korálky dĚtských slz, byly rázem zapomenuty a jejich sesterské klíny pookšály zvĚdavostí. Jejich panenské klíny, které tak omamnĚ vonĚly po jasmínu, zvlhly zlatavým jantarem vzrušení. A tak za dlouhých vešerĚ, se ve svĚm dívším pokoji, vydávaly na vítĚznou cestu hledání, protoše nejcitlivší místoška na Ěenském tĚle, ta pozná zase jenom Ěena.

Ani se to někdo dozvěděl, Alena s Hankou nalézaly rozkoš; ve vzájemných sesterských dotecích, které jim přinášely sladkou chuť zakázaného ovoce. Krev jim se divoce bouřila ve spáncích a slast objevování v nich probouzela touhu a zrychlovala dívčí dech...

Citlivé doteky náhých dlaní a úst, jítily jejich křehké city a rozsvěcely dva páry modrých očí dosud nepoznanou rozkoš. Vzrušené sténání dvou dívčích hrdel bylo pokaždé jak mávnutí stříbrných křidel dvou racků, k bok po boku vzlétají k oblakům. Alena si bláhově namlouvala, že to nikdy neskončí.

Ale najednou přišel zlom. V život její Haničky se objevil muž, který rozbil jejich sesterské milování naprášelné nepozván. Elegán s vění Fahrenheita.

Přítomem kdysi obě dvě, Hanka i Alena, tak šel zbořily ovály tu ojedinelou věni z francouzské stáje plnokrevného Christiana Diora. Ta úchvatná věn parfému Fahrenheit, přiváděla do nejistoty obě, ale ani ve snu netušily, že pro jednu z nich se stane osudnou. Jmenoval se Petr a Alena ho od první chvíle nenáviděla, že jí ukradl sestru i lásku v jediné podobě. Jednoho dne si přišel o Hanku s kyticí. A když potom opouštěl jejich dům, jakoby s ním i láska odcházela dvěma z jejich sesterských srdcí a nechala Alenu samotinkou v slzách. Ale Petr byl v tuto chvíli už mrtev, stejně jako její milovaná sestřička Hanka.

On si to rozhodně zasloužil. Tak nemilosrdně přece vyrval její milovanou křehkou sestřičku z lána panenské pěstě Vysočiny a tím udělal kolosální chybu. Haničina citlivá duše, zvyklá na stříbrnou křiku, romantiku hlubokých lesů a vonících luk, plných květů i motýlů, se v milionech tun chladného betonu sídliště, cítila beznaděrně ztracená a nepochopená. Bylo to pro ni nesmírně ubíjející a frustrující. Byla přece zvyklá létat, volná jako pták. A najednou se ocitla v okovech, se dvěma dými na krku, zavřená jak bezmocné ptáče, zajaté ve zlaté kleci věže nejvyššího paneláku. A přítomem Hanka byla tak krásná a okouzující, jakoby se snad ani nenarodila pro tento svět; byla jako Marie Antoinetta po šesku. Ta ve svých šestnácti přijela z Rakouska do Francie jako manželka Ludvíka XVI. a v osmatřiceti krvácelo její věbné tělo na popravišti za hlasitého řevu lány. Mezitím trápila, koketovala, flámovala, utrčela, hýřila. Slavná královna se složitým osudem, Marie Antoinetta;

A Hanka, zaskočená okující prázdnotou města, suchým manželským stereotypem i vlastním zoufalstvím, unikala paralelního světa, plného vstřícných mužů, kteří se aspoň pokoušeli jí porozumět a dokázali pohladit její podobu a dát jejímu dravému tělu vědět, že je požádán ješitě přitažlivou ženou. Byla daleka nějakému to jen drobné epizody, naplněné její nenucenou koketérií a lehkým flirtem. Byla nesmírně opatrná, ale s jídlem roste chuť a ona ani ve snu netušila, že se jednou má utrhnout ucho od věbánu, se kterým si chodila ke studánce pro šesti; Hanka ztrácela opatrnost a nevědomky kopírovala osud Marie Antoinetty až do samotného děsivého konce. A ten pohár trpělivosti přetekl poslední kapkou právě přechází noci;

Alena si unaveně promnula zápěstí a zběhaně pohlédla na hodinky. Do konce její služby už zbývalo jen pouhých pět; atne to bzučelo jako v úlu. Oblékající se děvčata, končila noční službu a loučila se s přítelkyněmi, které společně s novými skřenkami otvíraly i dnešní den.

Teď nebo nikdy.

Neslyšně vklouzla do pokoje...

V záhlaví látky zblázně pohledla na přístroje, které poád je signalizovaly kritický stav pacienta. Jediným pohybem vypnula aparatury, udržující základní životní funkce. Splnila svoji „Svatou povinnost“; Krátce vyčkala a pak je znovu uvedla do činnosti. Okamžitě se ozval alarm, naští dosud ztlumený na noční intenzitu. Z chodby sem pronikal hluk bouchání várníc, chystaných ke snídani a alarm beztak nebylo slyšet. Oddechla si, bez ohlednutí opustila pokoj a rychle smřovala k šatně. Pozdravila se s ranní smřou a bleskově se oblékla. Rychlovýtah s ní slétl až do přímého podlaží.

Alena se nadechla studeného vzduchu. Střbrným jíním ozdobené smrky nemocniční aleje, si nad ránem svlékly svou tenkou košilku, utkanou z ranní rosy. Alena vzhledla k parkovišti a její rozřkané oči zoufale hledaly Zuzanin ostře červený Peugeot. Někde tady musí přece být! Kdy spatřila, že na ni zablikal rudý vz, oddechla krokem zamířila k němu. Plavovláska, sedící za volantem, se na ni usmála a nahnula se přes sedadlo spolujezdce.

Spolu s dvěma se pootevřel i výřih její halenky a odhalil její plné prsy. Alena šně nastoupila. „Zuzko“; vydechla a přivinula se k omamně vonícím blondým vlasům. Pak provinile vzhledla a v Zuzaniných zelených očích, které ji hebc pohladily, spatřila hedvábné doteky vycházejícího slunce.

Krátce se políbily a obě vnímaly vláčnost svých pootevřených vlhkých rtů, které si tiše nabídly v tom krátkém ranním okouzlení...

„Eus miláku! Tak co máš manálek, vyřlo to?“; zeptala se Zuzana a nedokavě jí visela na rtech. „Šně před šestou jsem Martina odpojila, hlesla ti Alena a s povzdechem složila hlavu do dlaní.“; „Jsi formát, Alenko, já vřdla, že je na tebe spolehnouti.“; řekla Zuzana a konejšivě pohladila po vlasech. Byly tak úasně černé; Jako antracit. Byly černějš; ne dnešní tmavá noc, kterou probřla s očima, visícíma na mobilu. „A u klídek, láska,“; dotkla se Zuzana ně Alenina chř zápř, „te u jen pár týdnů počkáme, až se vřchno uklidní. A pak se k tobě nastřhuji“; Zařadila jedničku, energicky přišlápla plyn a červený Peugeot se rozjel k dálničnímu přívadě, vřříc novému dni.

„Máš benzín?“; ozvala se nejř Alena.

„Neboj, stavila jsem se hned ráno na benzínce a vzala jsem plnou nádrž.“; uklidnila ji Zuzana se suverénním úřvem na rtech.

„Vřřlas to, Zuzko? Černá kořka!“; řekla Alena a rezignovaně dodala: „Proboha snad to není nějaké zlé znamení?“; „Neboj, zlatíko, Břh přece není, kolikrát ti to mám jeř; řekla Alena a my dvě jsme si smřly vybraly u vrchovatě,“; uklidnila ji Zuzana a povzbudivě dodala: „Te u není ani H ani Martin, jsme jen my dvě.“; A řeká nás u jenom šř; „Obě ulehř oddechly a jejich oči se krátce setkaly. Zuzana si uvřdomovala, jak miluje ty andřřské tmavomodré oči. Nádherné řřřitelnice Aleniných oči se nahlé rozřřily dřsem.

Zuzana strnula. Pozř!

Jejich vůz prorazil chatrné zábradlí mostu a zřítel se do propasti dálnice pod nimi, přímo pod kola jedoucího kamionu. Peugeot se po dopadu vzal a pohřbil je v hroícím pekle. Šokovaný řidič kamionu stačil jen prudce stáhnout na pedál brzdy, ale vůz, je zcela bez ohledu. Obrovská hmota kamionu drtila před sebou havarované auto, které se sneslo z nebe.

Kamion se ve smyku vzpřil. S planoucím klubkem vozu před sebou, prorazil vlnu svodidla a vzešel se vstáčí masivu. Pak ve zlomku vteřiny strašlivou silou přibil trosky Peugeotu na skálu...

Cesta spravedlivého ze všech stran lemována jest nespravedlností, sobectvím a tyraníí lidské zloby. Počehán buď ten, kdo ve jménu lásky a dobré vůle vyvede chabé z údolí temnoty, neb ten jest skutečným pastýšem a spasitelem zbloudilých duší. A já srazím k zemi mocným trestem a divokým hněvem všechny, kdo se pokusí otrávit a zničit mé bratry. A když uvalím svou mstu na tebe, seznáš, je jméno mé je "Báth". Ezechiel 25:17

anquetil